

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 315/2026
25.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Мирољуба Томића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљених Владе Петровића и Зорана Живановића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених Владе Петровића и Зорана Живановића, адвоката Вука Туфегџића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Лесковцу 22К.бр.12/25 од 22.09.2025. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 579/2025 од 15.01.2026. године, у седници већа одржаној дана 25.03.2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Владе Петровића и Зорана Живановића, адвоката Вука Туфегџића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Лесковцу 22К.бр.12/25 од 22.09.2025. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 579/2025 од 15.01.2026. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљених **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Лесковцу 22К.бр.12/25 од 22.09.2025. године окривљени Влада Петровић и Зоран Живановић су оглашени кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ и осуђени су на казне затвора у трајању од по 5 (пет) година у које им се урачунава време проведено у притвору почев од 24.10.2024. године до 19.12.2024. године, као и време проведено на издржавању мере забрана напуштања стана почев од 19.12.2024. године па до упућивања окривљених на издржавање кривичне санкције.

Истом пресудом према окривљеном Зорану Живановићу је изречена мера безбедности одузимање предмета и то опојне дроге хероина у количини од 1490,4 грама нето масе, а која ће по правноснажности пресуде бити уништена. Окривљени су обавезани да на име трошкова кривичног поступка солидарно плате Вишем јавном тужилаштву у Лесковцу износ од 555.340,00 динара, а суду износ од 24.910,50 динара,

као и да на име паушала плате суду износе од по 30.000,00 динара, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 579/2025 од 15.01.2026. године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Лесковцу и браниоца окривљених Владе Петровића и Зорана Живановића, па је потврђена пресуда Вишег суда у Лесковцу 22К.бр.12/25 од 22.09.2025. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљених Владе Петровића и Зорана Живановића, адвокат Вук Туфегџић, због повреда закона из члана 16, члана 438. став 1. тачка 4) (погрешно означено у захтеву члана 438. став 4.), члана 439. тачка 1), 2) и 3) и члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, те да укине пресуде Вишег суда у Лесковцу 22К.бр.12/25 од 22.09.2025. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 579/2025 од 15.01.2026. године и предмет врати на поновно суђење.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, док су у осталом делу испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП).

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, бранилац окривљених Владе Петровића и Зорана Живановића у поднетом захтеву истиче да суд у односу на окривљеног Владу Петровића није применио одредбе Кривичног законика о ублажавању казне, а које је у конкретном случају требало да примени, обзиром да је окривљени Влада Петровић открио лице од кога је набавио опојну дрогу, његово пребивалиште и понудио се да одведе суд, јавног тужиоца или полицију на његову адресу.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљених се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Основ испитивања законитости правноснажне пресуде у погледу одлуке о кривичној санкцији, поводом захтева за заштиту законитости окривљеног, односно његовог браниоца (члан 485. став 4. ЗКП) и повреде закона у смислу члана 439. тачка 3) ЗКП, подразумева пре свега прекорачење граница овлашћења које је суд имао по закону доносећи ту одлуку.

Одредбом члана 246. став 1. Кривичног законика („Службени гласник Републике Србије“, број 35/2019 од 21.05.2019. године, са ступањем на снагу дана

01.12.2019. године) је прописано да ће се ко неовлашћено производи, прерађује, продаје или нуди на продају или ко ради продаје купује, држи или преноси или ко посредује у продаји или куповини или на други начин неовлашћено ставља у промет супстанце или препарате који су проглашени за опојне дроге, казнити затвором од 3 до 12 година.

Полазећи од наведеног, у конкретном случају, суд је окривљеном Влади Петровићу за извршено кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које је правноснажно оглашен кривим, изрекао казну затвора у трајању од 5 (пет) година, дакле казну затвора која је том законском одредбом прописана као врста кривичне санкције (казне) која се може изрећи учиниоцу тог кривичног дела и исту је окривљеном одмерио у висини која не прелази границу наведеном законском одредбом прописаног максимума казне затвора (12 година), па је кривична санкција у конкретном случају одмерена у границама прописаним за предметно кривично дело.

Одредбом члана 246. став 6. КЗ је прописано да се учинилац дела из става 1. до 5. овог члана који открије од кога набавља опојну дрогу може ослободити од казне.

Одредбом члана 56. тачка 2) Кривичног законика прописано је да суд може учиниоцу кривичног дела изрећи казну испод границе прописане законом или блажу врсту казне када закон предвиђа да се учинилац може ослободити од казне, а суд га не ослободи од казне. Одредбом члана 57. став 4. Кривичног законика је прописано да када је суд овлашћен да учиниоца кривичног дела ослободи од казне може му казну ублажити, без ограничења прописаних у ставовима 1. до 3. овог члана.

Сходно цитираним одредбама члана 246. став 6. КЗ и члана 56. тачка 2) КЗ, произилази да је примена одредбе члана 246. став 6. КЗ факултативне природе, односно да иста предвиђа факултативни основ за ослобођење од кажњавања за кривична дела из става 1. до 5. тог члана, а у вези са тим и факултативну могућност ублажавања казне испод границе прописане законом сходно члану 56. тачка 2) КЗ, тачније да предвиђа само могућност, али не и обавезу суда да, у случају када окривљени открије лице од кога набавља опојну дрогу, истог ослободи од казне за предметно кривично дело, односно да му изрекне казну испод границе прописане законом, дакле произилази да суд није у обавези да ослободи од казне учиниоца који открије од кога набавља опојну дрогу, односно да му изрекне казну испод границе прописане законом.

Како, у конкретном случају, побивљеним правноснажним пресудама није утврђено да је окривљени Влада Петровић открио лице од кога је набавио предметну опојну дрогу - хероин који је критичном приликом неовлашћено ради продаје држао и преносио, имајући у виду да из побивљених пресуда произилази да окривљени није признао извршење предметног кривичног дела, те да је у својој одбрани навео да се са лицем које му се представило као АА, а које му се ни на један начин није легитимисало, само договорио за превоз пакета са лековима и да он није знао да се ради о хероину, те како из чињеничног описа радњи извршења кривичног дела утврђеног у изреци правноснажне првостепене пресуде произилазе сви битни елементи

кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које је окривљени правноснажно оглашен кривим и осуђен, по оцени Врховног суда, у конкретном случају нису испуњени законски услови за примену одредбе члана 246. став 6. КЗ, односно одредбе члана 56. тачка 2) КЗ везано за ублажавање казне, па су стога неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у којима истиче да је суд у конкретном случају требало да у односу на окривљеног Владу Петровића примени одредбе Кривичног законика о ублажавању казне.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Владе Петровића и Зорана Живановића у осталом делу је одбачен.

Наиме, бранилац окривљених у осталом делу захтева, као разлог његовог подношења означава битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 4. ЗКП, иако члан 438. ЗКП има само два става, с тим што из навода браниоца везаних за ову повреду и то да је на главном претресу учествовао судија који се морао изузети произилази да бранилац захтев подноси због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљенима. Међутим, бранилац окривљених у својим даљим наводима, којима образлаже постојање по њему ове повреде закона, не указује ни на један од законских разлога прописаних у члану 37. став 1. ЗКП везан за обавезно изузеће судије (што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4. ЗКП), већ по налажењу Врховног суда суштински указује на неправилну примену одредбе члана 37. став 2. ЗКП (због које није дозвољено подношење захтева). Ово имајући у виду да бранилац истиче да како је председник већа злонамерно саслушавао окривљеног Зорана Живановића поново на исте околности као раније, са намером да истог „улови“ у некој грешци и на томе заснује осуђујућу пресуду, те је током поступка исказао нетрпељивост према окривљенима и према њиховом браниоцу, то је исти морао бити изузет од вршења судијске дужности, а који разлог је бранилац већ истицао у поднетом захтеву за изузеће поступајућег председника већа.

Поред тога, бранилац окривљених као разлог подношења захтева за заштиту законитости формално означава и повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, због које је подношење захтева такође дозвољено окривљенима. Међутим, бранилац у својим даљим наводима уопште не наводи које то законске одредбе је суд повредио одлуком о трошковима кривичног поступка, већ својим наводима у овом делу заправо само оспорава висину трошкова вештачења извршеног од стране Завода за судску медицину у Нишу на чију надокнаду су обавезани окривљени, као и одлуку суда да окривљени ове трошкове солидарно плате, погрешно при томе наводећи износ трошкова вештачења, те износећи разлоге због чега би по његовом мишљењу окривљени у конкретном случају требало да буду ослобођени од обавезе плаћања ових трошкова.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљених у осталом делу захтева за заштиту законитости, као разлоге побијања нижестепених пресуда, само формално означава повреде закона због којих је подношење захтева дозвољено окривљенима (члан 438. став 1. тачка 4. и члан 441. став 4. ЗКП), док суштински својим наводима указује на повреду одредбе члана 37. став 2. ЗКП, те оспорава висину

трошкова вештачења извршеног од стране Завода за судску медицину у Нишу на чију надокнаду су обавезани окривљени, као и одлуку суда да окривљени ове трошкове солидарно плате, уз изношење разлога због чега би по његовом мишљењу окривљени требало да буду ослобођени од обавезе плаћања ових трошкова, а што све не представља законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљенима и њиховом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљених у овом делу оценио недозвољеним.

Осим тога, бранилац окривљених као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и повреду одредбе члана 16. ЗКП, истицањем да како у конкретном случају није на несумњив начин доказано да је окривљени Зоран Живановић извршио предметно кривично дело, то је суд био дужан да донесе одлуку у његову корист и да га ослободи од оптужбе. Бранилац окривљених у поднетом захтеву истиче и да првостепени суд у побијаној првостепеној пресуди није образложио саучесништво окривљеног Зорана Живановића са окривљеним Владом Петровићем, нити је образложио због чега су окривљени дужни да солидарно плате трошкове вештачења, док је другостепени суд без давања јасних разлога одбио жалбе које су изјављене против првостепене пресуде, а који наводи браниоца окривљених би по налажењу овога суда представљали битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Такође, бранилац окривљених у поднетом захтеву истиче и да ниједан доказ који је изведен током поступка не указује да је окривљени Зоран Живановић учинио предметно кривично дело за које је осуђен и да је знао да окривљени Влада Петровић у возилу своје супруге држи предметну опојну дрогу, а којим наводима бранилац окривљених по налажењу Врховног суда указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену изведених доказа, а што представља повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Имајући у виду да повреде одредаба члана 16, члана 438. став 2. тачка 2) и члана 440. ЗКП нису предвиђене као дозвољени законски разлози за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљених, односно њиховог браниоца, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљених и у овом делу оценио недозвољеним.

Бранилац окривљених као разлоге подношења захтева за заштиту законитости наводи и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, због којих је подношење захтева дозвољено окривљенима.

Међутим, како бранилац окривљених даље у образложењу захтева уопште не указује у чему се конкретно састоје повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, то је стога Врховни суд оценио да у овом делу поднети захтев нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни суд није овлашћен да по

службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљених Владе Петровића и Зорана Живановића, адвоката Вука Туфегџића, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев браниоца окривљених у односу на наведену повреду закона одбио као неоснован, док је у осталом делу захтев одбацио на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези чланова 484. и 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић